

LBRIS

We know
books

POEZIE

CV-ADIERI DE VEȘNICIE

Ediție alcătuită la Mănăstirea Diaconești
Ilustrații de Adela Maria Calistru

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Ioachim,
Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

Editura Bonifaciu 2022

CUPRINS

PROLOG	5
LAMA	7
CONCURSUL	11
SURIOARA MEA	14
LICURICIUL	18
ISIHIE	22
PUIUL DE CERB	25
RIȘCA ȘI MARIȘCA	29
ZARZĂRUL ȘI IASOMIA	34
TĂNASE	44
VORBA DULCE	47
TATĂL FLUTURILOR	51
FUNNY	55
MAIMUȚA ȘI NUCA	60
INVIDIA	65
FLOAREA	66
EPILOG	69

Astăzi cineva mi-a dat
Un cadou interesant:
Este un animăluț
Cât un deget de micuț
Și cu doi desagi de pluș.
Nu este un măgăruș,
Nu-i cămilă, fiindcă n-are
Cocoașa de pe spinare,
Dar seamănă mult cu ea:
Este lama, vara sa.
Și cum Părinții au spus
Că nimeni nu este pus
Lângă om la împlinare,
Vrând să află de ce oare
Am primit astăzi în dar
O lamă de buzunar,
Am analizat subiectul
Și-am descoperit secretul.
Lama e de fel drăguță,
Zâmbitoare și blânduță,
Cu purtări manierate,
Dar cu personalitate.
Fără să ceară vreun sfat,
Singurică și-a fixat
O maximă cantitate

LBRIS

We know
books

Ce o poate duce-n spate:
 Fix treizeci de kilograme –
 Asta-i norma unei lame!
 Iar dacă stăpânul ei,
 Cu sau fără de temei,
 Când are ceva de dus,
 Îi mai pune și în plus,
 Lama, lăsând la o parte
 Orice amabilitate,
 Nici mai mult, nici mai puțin,
 Îl scuipe-n față din plin,
 Până când stăpânul scoate
 Tot surplusul ei din spate.
 Minunată potrivire!
 Căci eu, din nefericire,
 Fac întocmai ca și ea:
 Țin morțiș la voia mea
 Și-s drăguță cu oricine
 Dacă face doar ca mine.
 Dar atunci când cineva,
 Trecând peste voia mea,
 Îmi mai dă ceva în plus,
 Manierele s-au dus!
 Firește, nu scuipe în față –
 Nu dă bine la prestanță,
 Dar în inimă, cumva,
 Fac exact ca lama mea!

Și ea, biata, vină n-are,
 Că e necuvântătoare;
 Dar eu ce răspuns voi da
 De nu mă voi îndrepta?!...

Egoismul și trufia ni se descoperă mai cu seamă în nerăbdare și în mânie, atunci când nu suportăm nici cel mai neînsemnat lucru de la alții. Egoismul și trufia din noi ar vrea ca toți oamenii să se supună voinței noastre fără crâcnire și cât mai repede. Cine este nerăbdător și mânios, acela nu a ajuns să se cunoască pe sine și pe ceilalți și nu este vrednic a se numi creștin. (Sf. Ioan de Kronstadt)

În noi toți, principala pricină a păcatelor este iubirea de sine. Toate se nasc din ea: din iubirea de sine vine mânia și tot din ea se nasc împotrivirea, cârtirea, îndreptățirea de sine și tendința de a nu răbda nimic din ceea ce nu ne place. Trebuie să călcăm peste iubirea de sine ca peste șerpi și peste scorpii. Cum? Prin neîncetată osândire de sine, răbdarea greutăților, lepădarea voii noastre și dragoste de aproapele. Să ne nevoim puțin și Dumnezeu ne va ajuta! (Sf. Ambrozie de la Optina)

Bunul Dumnezeu, odată,
Stând nițel să Se socoată,
S-a gândit ca-n Ceruri sus
Să facă un mic concurs,
Răsplătind cu premiul mare
Cea mai bună întrebare
Venită de pe pământ.
Atunci, grabnic alergând,
Arhanghelii secretari
I-au adus în teancuri mari
Întrebări nenumărate
De la oameni adunate.
Iar Preabunul, cu răbdare,
Le citea pe fiecare:
„Doamne, de ce trebuia
Să mi se-ntâmpale așa?”;
„Doamne, de ce numai eu
Să pățesc asta mereu?”;
„Iarăși m-a rănit cutare,
Ce are cu mine oare?”;
„Eu tot timpul mă jertfesc
Și n-aud un «mulțumesc»?”;
Domnul le-a citit pe rând
Și-au trecut pe chipu-I blând,
Ca atunci, la Răstignire,

Umbre grele de mâhnire.

Din vraful acela mare,

Doar o singură-ntrebare

S-a aflat care să fie

Ca o rouă în pustie,

Ca balsamul pus pe rană,

Ca o floare-n miez de iarnă,

Ca un dar neprețuit

Pentru Domnul cel mâhnit:

„Doamne, iată că am parte

De-ncercări nenumărate,

Sunt rănit și cad mereu -

Spune-mi, unde greșesc EU?”

Calea duhovnicească, singura dreaptă, merge în direcția vederii propriilor păcate. Nu este vorba doar de simpla conștientizare a păcatelor concrete făcute într-un moment sau altul din trecut, ci de conștientizarea totalei noastre stricăciuni, în urma căreia toate faptele și gândurile noastre sunt otrăvite de veninul păcatului.

Dacă omul se crede bun și i se pare că până și păcatele lui grele sunt ceva întâmplător și că vinovat pentru ele nu este atât el însuși, cât împrejurările exterioare, sau oamenii, sau diavoli, această dispoziție a lui este mincinoasă, este o stare de înșelare ascunsă, de care să ne izbăvească pe toți Domnul! (Pr. Nikon Vorobiov)